

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

28. februar 2019 *

»Appel – dumping – gennemførelsesforordning (EU) nr. 157/2013 – import af bioethanol med oprindelse i Amerikas Forenede Stater – endelig antidumpingtold – dumpingmargen fastsat landsdækkende – annulationssøgsmål – ikke-eksporterende producent – søgsmålskompetence – umiddelbart berørt«

I sag C-466/16 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 20. august 2016,

Rådet for Den Europæiske Union, ved S. Boelaert, som befuldmægtiget, bistået af avocată N. Tuominen,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Marquis Energy LLC, Hennepin (De Forenede Stater), ved advocaat P. Vander Schueren, bistået af avocats N. Mizulin og M. Peristeraki,

sagsøgt i første instans,

Europa-Kommissionen ved T. Maxian Rusche og M. França, som befuldmægtigede,

ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol ved avocats O. Prost og A. Massot,

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, M. Vilaras (refererende dommer), som fungerende formand for Tredje Afdeling, og dommerne J. Malenovský, L. Bay Larsen, M. Safjan og D. Šváby,

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: engelsk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 3. oktober 2018, afsagt følgende

Dom

- 1 I sit appelskrift har Rådet for Den Europæiske Union nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 9. juni 2016, Marquis Energy mod Rådet (T-277/13, herefter »den appellerede dom«, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:343), hvormed Retten dels antog det annulationssøgsmål, der blev anlagt af Marquis Energy LLC til prøvelse af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 157/2013 af 18. februar 2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af bioethanol med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EUT 2013, L 49, s. 10, herefter »den omtvistede forordning«), dels annullerede denne forordning, for så vidt som denne sidstnævnte vedrørte selskabet.

Twistens baggrund

- 2 Baggrunden for tvisten er anført af Retten i den appellerede doms præmis 1-14 og kan med henblik på nærværende sag sammenfattes som følger.
- 3 Marquis Energy er en amerikansk virksomhed, der producerer bioethanol.
- 4 Efter en klage, der blev indgivet den 12. oktober 2011 af ePure, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol (European Producers Union of Renewable Ethanol Association), offentliggjorde Europa-Kommissionen den 25. november 2011 en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af bioethanol med oprindelse i USA (EUT 2011, C 345, s. 7), hvori den anførte, at den havde til hensigt at udtage stikprøver med henblik på at udvælge de eksporterende producenter i De Forenede Stater, som var omfattet af undersøgelsen inden for rammerne af denne procedure (herefter »undersøgelsen«).
- 5 Ved skrivelse af 16. januar 2012 meddelte Kommissionen Marquis Energy samt fire andre selskaber, Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC og Platinum Ethanol LLC, at de var blevet udtaget til at indgå i stikprøven af eksporterende producenter.
- 6 Den 24. august 2012 fremsendte Kommissionen den foreløbige underretningsskrivelse til Marquis Energy om, at undersøgelsen ville fortsætte uden vedtagelse af foreløbige foranstaltninger og blive udvidet til også at omfatte forhandlere/blandingsproducenter. I dette dokument blev det anført, at det på dette tidspunkt ikke var muligt at vurdere, om udførslen af bioethanol med oprindelse i De Forenede Stater var blevet gennemført til dumpingpriser, med henvisning til, at producenterne i stikprøven ikke sondrede mellem hjemmemarkedssalg og eksportsalg, og at de gennemførte hele deres salg til ikke-forretningsmæssigt forbundne forhandlere/blandingsproducenter i De Forenede Stater, som derefter blandede bioethanol med benzin og solgte det videre.
- 7 Den 6. december 2012 fremsendte Kommissionen den endelige underretningsskrivelse til Marquis Energy, hvori den på grundlag af dataene fra de ikke-forretningsmæssigt forbundne forhandlere/blandingsproducenter undersøgte forekomsten af dumping, der kunne forvolde EU-erhvervsgrenen skade, og påtænkte at indføre endelige foranstaltninger med en landsdækkende sats på 9,6% i en periode på tre år.

- 8 Den 18. februar 2013 vedtog Rådet på grundlag af Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51, herefter »grundforordningen«), den omtvistede forordning, hvorved der blev indført en antidumpingtold på bioethanol, kaldet »brændstofethanol«, med en landsdækkende sats på 9,5% i en periode på fem år.
- 9 Det fremgår af den appellerede doms præmis 13, at Rådet i 12.-16. betragtning til den omtvistede forordning konstaterede, at undersøgelsen havde vist, at ingen af producenterne i stikprøven havde udført bioethanol til EU-markedet, og at det ikke var de amerikanske bioethanolproducenter, men forhandlerne/blandingsproducenterne, der var eksportører af den pågældende vare til EU, hvorfor Rådet for at kunne gennemføre dumpingundersøgelsen havde støttet sig på oplysningerne fra de to forhandlere/blandingsproducenter, som havde indvilget i at samarbejde.
- 10 Det anføres ligeledes i den appellerede doms præmis 14, at Rådet i 62.-64. betragtning til den omtvistede forordning forklarede, at der burde fastsættes en landsdækkende dumpingmargen, såfremt det på grund af bioethanolindustriens struktur og den måde, hvorpå den pågældende vare blev fremstillet og solgt på det amerikanske marked og eksporteret til Unionen, ikke var praktisk muligt at indføre individuelle dumpingmargener for amerikanske producenter.

Sagen for Retten og den appellerede dom

- 11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. maj 2013 anlagde Marquis Energy sag med påstand om annulation af den omtvistede forordning.
- 12 Retten antog først søgsmålet fra Marquis Energy til realitetsbehandling på baggrund af betragtningerne i den appellerede doms præmis 40-118, idet den med henvisning til de væsentligste forslag i den relevante retspraksis til fortolkning af artikel 263, stk. 4, TEUF generelt og for så vidt angår dumping succesivt undersøgte selskabets søgsmålskompetence og dernæst dets søgsmålsinteresse i forhold til den omtvistede forordning.
- 13 Dernæst tog Retten i den appellerede doms præmis 121-168 og 203 det andet led i det af Marquis Energy fremsatte første anbringende vedrørende Rådets tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 5, til følge og annullerede som en følge deraf den omtvistede forordning, for så vidt som den vedrørte denne virksomhed.
- 14 Mere specifikt behandlede Retten i den appellerede doms præmis 55-80 spørgsmålet om, hvorvidt Marquis Energy var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF.
- 15 Dels henviste Retten i den appellerede doms præmis 55 til sin praksis om, at et selskab, hvis varer pålægges antidumpingtold, er umiddelbart berørt af en forordning, der indfører denne antidumpingtold, eftersom denne forordning forpligter medlemsstaternes toldmyndigheder til at opkræve tolden uden nogen mulighed for at udøve et skøn.
- 16 Dels fastslog Retten i første ombæring i den appellerede doms præmis 56-67, at Marquis Energy var umiddelbart berørt af den antidumpingtold, der blev indført ved den omtvistede forordning, med den begrundelse, at selskabet var producent af den vare, som i forbindelse med dens indførsel til EU siden ikrafttrædelsen af den omtvistede forordning var blevet belagt med antidumpingtold.
- 17 I denne forbindelse støttede den sig i den appellerede doms præmis 60 på fire konstateringer vedrørende bioethanolmarkedets funktionsmåde, som fastlagt af Rådet, idet sidstnævnte selv i den omtvistede forordning havde lagt til grund, at en betydelig mængde bioethanol fra Marquis Energy var blevet eksporteret regelmæssigt til EU i løbet af undersøgelsesperioden.

- 18 For det første anførte Retten i den appellerede doms præmis 56, at den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1, indførte én landsdækkende antidumpingtold for al bioethanolimport uden at identificere bioethanolproduktionen på dens individuelle kilde, idet den udpegede de relevante operatører vedrørende eksport i omsætningskæden.
- 19 For det andet fastslog Retten i den appellerede doms præmis 57, at Rådet i 12. betragtning til den omtvistede forordning havde anført, at eftersom ingen af de amerikanske producenter i stikprøven havde eksporteret bioethanol til EU-markedet, blev disse sidstnævntes salg foretaget på hjemmemarkedet til ikke forretningsmæssigt forbundne forhandlere/blandingsproducenter, som derefter blandede bioethanol med benzin og solgte det videre på hjemmemarkedet og til eksport, særligt til EU.
- 20 For det tredje fastslog Retten i den appellerede doms præmis 58, at Rådet i den nævnte 12. betragtning havde anført, at de fem amerikanske producenter, der indgik stikprøven, henviste til eksport af bioethanol til EU i deres stikprøvespørgeskemaer.
- 21 For det fjerde bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 59, at Kommissionen oprindeligt havde udtaget en stikprøve af seks bioethanolproducenter i De Forenede Stater på grundlag af den største repræsentative eksportmængde af bioethanol til Unionen, der med rimelighed kunne undersøges inden for den tid, der var til rådighed, men at et selskab var blevet fjernet fra stikprøven i undersøgelsesperioden, fordi det var blevet konstateret, at produktionen fra dette selskab ikke var blevet eksporteret til EU i denne periode.
- 22 I anden ombæring afviste Retten i den appellerede doms præmis 68-79 de forskellige argumenter fra Rådet og Kommissionen. Den bemærkede i denne forbindelse i dommens præmis 76, at selv om det er forhandlerne/blandingsproducenterne, der bærer antidumpingtolden, og det måtte vise sig, at omsætningskæden for bioethanol afbrydes, således at disse forhandlere/blandingsproducenter ikke er i stand til at vælte antidumpingtolden over på producenterne, vil indførelsen af en antidumpingtold ændre de retlige betingelser, hvorunder markedsføringen af den af producenterne i stikprøven fremstillede ethanol på EU-markedet vil finde sted, således at de pågældende producenters retlige stilling under alle omstændigheder vil være umiddelbart og væsentligt påvirket.

Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

- 23 Rådet har i sit appelskrift principalt nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
 - Rådet frifindes i søgsmålet anlagt ved første instans af Marquis Energy.
 - Marquis Energy tilpligtes at betale de omkostninger i første instans og i appelsagen, som Rådet har afholdt.
- 24 Subsidiært har Rådet nedlagt følgende påstande:
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på fornyet behandling.
 - Afgørelsen om sagsomkostningerne i første instans og under appellen udsættes.
- 25 Kommissionen har i sit svarskrift principalt nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.

- Søgsmålet i første instans afvises.
 - Marquis Energy tilpligtes at betale sagsomkostningerne ved Retten og Domstolen.
- 26 Subsidiært har Kommissionen nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
 - Det første anbringendes andet led fremsat af Marquis Energy i første instans forkastes, og det første anbringendes øvrige led samt de øvrige anbringender hjemvises til Retten med henblik på fornyet behandling.
 - Afgørelsen om sagsomkostningerne ved begge instanser udsættes.
- 27 I svarskriftet har Marquis Energy nedlagt følgende påstande:
- Appellen forkastes i sin helhed, og den appellerede dom stadfæstes.
 - Rådet tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med den foreliggende appelsag og behandlingen af sagen ved Retten.

Om appellen

- 28 Rådet har inden for rammerne af sin appel fremsat tre anbringender. Det første anbringende vedrører en fejlagtig fortolkning fra Rettens side af artikel 263 TEUF og af den relevante retspraksis og en utilstrækkelig begrundelse af den appellerede dom. Med det andet anbringende gøres gældende, at Retten anlagde en fejlagtig fortolkning af grundforordningens artikel 9, stk. 5. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Retten fejlagtigt fastslog, at det ikke var umuligt at anvende individuel antidumpingtold på de amerikanske producenter i stikprøven.
- 29 Kommissionen har inden for rammerne af sit svarskrift og sin duplik udtrykt sin fulde støtte til den af Rådet iværksatte appel og tilsluttet sig de i Rådets svarskrift fremførte argumenter. Kommissionen har imidlertid i sin duplik indledningsvis gjort gældende, at svarskriftet fra Marquis Energy blev underskrevet elektronisk af en person, der hævdede at være medlem af advokatsamfundet i Athen (Grækenland) og Bruxelles (Belgien), men at hverken personens bestalling eller fuldmagt blev fremlagt, hvilket er tilstrækkeligt til at fastslå, at det pågældende processkrift ikke findes, da denne mangel ikke er blevet afhjulpet.
- 30 Marquis Energy har gjort gældende, at appellen skal afvises i sin helhed. Selskabet har for det første gjort gældende, at Rådet inden for rammerne af sit første og andet anbringende i det væsentlige har rejst tvivl om faktiske forhold uden at gøre gældende, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse af beviserne. For det andet finder Marquis Energy inden for rammerne af det tredje anbringende, at Rådet ikke har fremført sine argumenter med tilstrækkelig klarhed.
- 31 Domstolen vil først foretage en undersøgelse af den formalitetsindsigelse vedrørende appellen, der er blevet rejst af Marquis Energy, og dernæst af det første led af Rådets første anbringende om, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at Marquis Energy var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning.
- 32 Der skal imidlertid indledningsvis foretages en undersøgelse af Kommissionens påstand om, at svarskriftet fra Marquis Energy ikke blev gyldigt underskrevet og derfor bør forkastes som ikke-eksisterende.

- 33 I det foreliggende tilfælde blev originaleksemplaret af Marquis Energys svarskrift, som anført af generaladvokaten i punkt 31 i forslaget til afgørelse, behørigt underskrevet af en advokat, hvis kompetence ikke er blevet anfægtet, og som under alle omstændigheder og i henhold til procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra b), behørigt har fremlagt dels dokumentation for, at det pågældende selskab har ret til at give møde for en domstol i en medlemsstat, dels de fuldmagter, Marquis Energy har udstedt, som blev underskrevet af selskabets direktør.
- 34 Kommissionens påstand skal følgelig forkastes som åbenbart ugrundet.

Om formaliteten

- 35 Det skal bemærkes, at bedømmelsen af de faktiske omstændigheder og bevismaterialet ganske vist ikke udgør et retsspørgsmål, der som sådant er undergivet Domstolens prøvelsesret i forbindelse med en appel, medmindre der er tale om en urigtig gengivelse af disse faktiske omstændigheder og dette bevismateriale. Når Retten har fastlagt eller vurderet de faktiske omstændigheder, er Domstolen dog i henhold til artikel 256 TEUF kompetent til at gennemføre en kontrol med den retlige kvalificering af disse faktiske omstændigheder og de retlige konsekvenser, som er blevet draget heraf (dom af 28.5.1998, Deere mod Kommissionen, C-7/95 P, EU:C:1998:256, præmis 21, af 10.12.2002, Kommissionen mod Camar og Tico, C-312/00 P, EU:C:2002:736, præmis 69, og af 28.6.2018, Andres (Konkursboet Heitkamp BauHolding) mod Kommissionen, C-203/16 P, EU:C:2018:505, præmis 77).
- 36 I det foreliggende tilfælde har Rådet med sit første anbringende gjort gældende, at Retten begik to retlige fejl ved fortolkningen af artikel 263, stk. 4, TEUF ved at fastslå, at Marquis Energy var dels umiddelbart berørt dels individuelt berørt af den omtvistede forordning i sin egenskab af amerikansk bioethanolproducent i stikprøven. Rådet har inden for rammerne af dette første anbringende nærmere bestemt bestridt, at Marquis Energy kan anses for at være umiddelbart berørt af den omtvistede forordning, eftersom selskabet i det væsentlige ikke direkte har eksporteret bioethanol til EU.
- 37 Rådet rejser dermed tvivl om de retlige konsekvenser, som Retten har draget af sine faktiske konstateringer, i det foreliggende tilfælde anerkendelsen af, at Marquis Energy havde søgsmålskompetence til at anfægte den omtvistede forordning som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, således at appellen under alle omstændigheder i denne henseende skal antages til realitetsbehandling (jf. i denne retning dom af 10.12.2002, Kommissionen mod Camar og Tico, C-312/00 P, EU:C:2002:736, præmis 71, og af 28.6.2018, Tyskland mod Kommissionen, C-208/16 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:506, præmis 76, og af 28.6.2018, Tyskland mod Kommissionen, C-209/16 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:507, præmis 74).
- 38 Det følger heraf, at det på dette trin er ufornuddent at tage stilling til Rådets to øvrige anbringender, og at formalitetsindsigelsen vedrørende appellens første anbringende, der er blevet fremsat af Marquis Energy, skal forkastes.

Det første anbringendes første led om en retlig fejl begået af retten ved bedømmelsen af, om Marquis Energy var umiddelbart berørt

Parternes argumenter

- 39 Rådet har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 67 at konkludere, at Marquis Energy var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning, hvilken konklusion i øvrigt blev begrundet i de oplysninger, der blev redegjort for i dommens præmis 76, 78 og 79.

- 40 Retten fastslog nemlig, at Marquis Energy var umiddelbart berørt, for så vidt som selskabet var producent af den vare, der i forbindelse med importen til EU blev belagt med en antidumpingtold. Indførelsen af en sådan told har ændret de retlige betingelser, hvorunder markedsføringen af bioethanol på EU-markedet finder sted. Konstateringen af en sådan direkte virkning er uforenelig med den konstatering, der blev foretaget af Domstolen i dom af 28. april 2015, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen (C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 44-51). Som producent, der ikke sælger sine varer direkte til EU, kan selskabet højst være indirekte berørt set fra en økonomisk synsvinkel, for så vidt som det potentielt udsættes for en konkurrencemæssig ulempe i forhold til andre bioethanolproducenter, der ikke opkræves en antidumpingtold.
- 41 Ifølge Rådet var det med urette, at Retten fastslog, at antidumpingtolden ændrede de retlige betingelser for markedsføringen af den pågældende vare og således umiddelbart og væsentligt påvirkede retsstillingen for alle producenterne i stikprøven, hvad enten de er eksportører eller ej. Retten gik ved at konkludere, at alle producenter som udgangspunkt var umiddelbart berørt, ud over den faste retspraksis, som den henviser til, og gjorde sig således skyldig i retslig »overdrivelse«.
- 42 Retten tilsidesatte således betingelsen om at være umiddelbart berørt i artikel 263, stk. 4, TEUF, som kræver, at den foranstaltning, der er genstand for et søgsmål, umiddelbart skal have indvirkning på den pågældendes retsstilling og ikke må overlade et skøn til de adressater, der skal gennemføre den, men gennemførelsen skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af EU-reglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler, idet den anså en formodet og indirekte ændring af den økonomiske situation for Marquis Energy for tilstrækkelig.
- 43 Marquis Energy er af den opfattelse, at Retten ikke begik en retlig fejl ved at fastslå, at selskabet var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning.

Domstolens bemærkninger

- 44 Det følger af Domstolens faste praksis, som Retten henviste til i den appellerede doms præmis 44, at betingelsen om, at en fysisk eller juridisk person skal være umiddelbart berørt af den foranstaltning, som prøves under en sag, kræver, at to kumulative betingelser er opfyldt, nemlig, for det første, at den anfægtede foranstaltning umiddelbart skal have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og, for det andet, at foranstaltningen ikke må overlade et skøn til de adressater, der skal gennemføre den, men at gennemførelsen skal ske helt automatisk og udelukkende i medfør af EU-reglerne uden anvendelse af andre mellemkommende regler (jf. bl.a. dom af 5.5.1998, Compagnie Continentale (France) mod Kommissionen, C-391/96 P, EU:C:1998:194, præmis 41, samt kendelse af 10.3.2016, SolarWorld mod Kommissionen, C-142/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:163, præmis 22, og af 21.4.2016, Makro autoservicio mayorista og Vestel Iberia mod Kommissionen, C-264/15 P og C-265/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:301, præmis 45).
- 45 Som generaladvokaten anførte i punkt 38 i forslaget til afgørelse, er det Rettens bedømmelse af den første betingelse, som Rådet og Kommissionen har rejst tvivl om.
- 46 Institutionerne har nemlig i det væsentlige gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at konkludere, at Marquis Energy var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning som følge af, at en stor mængde af selskabets bioethanolproduktion i undersøgelsesperioden var blevet eksporteret regelmæssigt til EU af forhandlere/blandingsproducenter, således at dets retlige stilling på EU-markedet var blevet væsentligt påvirket som følge af antidumpingtoldens indførelse.
- 47 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at selv om forordninger, der indfører en antidumpingtold på en vare, ved deres art og rækkevidde har en regelskabende karakter, for så vidt som de finder anvendelse på de pågældende erhvervsdrivende i al

almindelighed, er det ikke udelukket, at de kan berøre visse erhvervsdrivende individuelt, bl.a. under visse betingelser producenterne og eksportørerne af den pågældende vare (jf. i denne retning dom af 16.4.2015, TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis).

- 48 I denne forbindelse har Domstolen gentagne gange fastslået, at retsakter om indførelse af antidumpingtold er i stand til umiddelbart og individuelt at berøre de producenter og eksportører, som hævdes at have gjort sig skyldige i dumping på grundlag af oplysninger om deres forretningsforhold. Dette er tilfældet for de producenter og eksportører, der kan godtgøre, at de er direkte omhandlet i Kommissionens eller Rådets retsakter eller er berørt af de forudgående undersøgelser (jf. i denne retning bl.a. dom af 21.2.1984, Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, 239/82 og 275/82, EU:C:1984:68, præmis 11 og 12, og af 7.5.1987, NTN Toyo Bearing m.fl. mod Rådet, 240/84, EU:C:1987:202, præmis 5).
- 49 Det fremgår af denne retspraksis, at en virksomhed ikke kan anses for umiddelbart berørt af en forordning, der indfører en antidumpingtold, alene i sin egenskab af producent af et produkt, som er belagt med den pågældende told, eftersom det i denne forbindelse er essentielt at være eksportør. Det fremgår nemlig af selve ordlyden af den retspraksis, der er nævnt i denne doms foregående præmis, at det forhold, at visse producenter og eksportører af den omhandlede vare er umiddelbart berørt af en forordning, som indfører en antidumpingtold, navnlig skyldes, at de tilregnes dumping. En producent, der ikke eksporterer sin produktion til EU-markedet, men kun afsætter til sit hjemmemarked, kan imidlertid ikke tilregnes dumping.
- 50 Følgelig som anført af generaladvokaten i punkt 57 i forslaget til afgørelse er den omstændighed alene, at en vare findes på EU-markedet, om det er i nok så betydelige mængder, ikke tilstrækkelig til at lægge til grund, at når varen bliver pålagt en antidumpingtold, bliver producentens retsstilling umiddelbart berørt af denne told.
- 51 I det foreliggende tilfælde, som det fremgår af 12. og 63. betragtning til den omtvistede forordning, og som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 57, eksporterede de amerikanske producenter i stikprøven, herunder Marquis Energy, ikke direkte deres produktion til EU-markedet i undersøgelsesperioden. Følgelig var de ikke blevet tilregnet dumping, og der kunne ikke fastslås nogen individuel dumpingmargen i forhold til disse producenter, således som det fremgår af 64. og 76. betragtning til den omtvistede forordning, og som Retten anførte i den appellerede doms præmis 69-74.
- 52 Eftersom de pågældende producenter, herunder Marquis Energy, ikke direkte eksporterede deres produktion til EU-markedet og således ikke definitivt var blevet identificeret som eksportører i den omtvistede forordning, var de hverken umiddelbart berørt af de konstateringer om, at der forelå dumping, og heller ikke umiddelbart berørt økonomisk set, eftersom deres produktion ikke blev direkte belagt med den indførte antidumpingtold.
- 53 Amerikanske bioethanolproducenter, herunder Marquis Energy, er ganske vist blevet identificeret i institutionernes retsakter, for så vidt som de oprindeligt indgik i Kommissionens stikprøve af amerikanske eksporterende producenter. Denne omstændighed, som i øvrigt blev fremhævet af Retten i den appellerede doms præmis 81, som vedrører analysen af, om Marquis Energy var individuelt berørt, er ikke tilstrækkelig til, at det kan konkluderes, at sidstnævnte er umiddelbart berørt af den omtvistede forordning.
- 54 Det fremgår nemlig af den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 48, at det kun er de »producenter og eksportører« af det produkt, der er belagt med antidumpingtold, som tilregnes dumping, og som kan godtgøre, at de er blevet identificeret i institutionernes retsakter, som kan ases for umiddelbart berørt af den forordning, der indfører den nævnte told.

- 55 Som anført i denne doms præmis 51 er det imidlertid ubestridt, at Marquis Energy ikke direkte eksporterede sin bioethanolproduktion til EU-markedet.
- 56 Selv om det er korrekt, at den omtvistede forordning kan bringe en amerikansk bioethanolproducent i en ufordelagtig konkurrenceposition, giver denne omstændighed, såfremt den må anses for godtgjort, ikke i sig selv mulighed for at fastslå, at dette selskabs retsstilling blev berørt af forordningens bestemmelser, og at det derfor var umiddelbart berørt af denne (jf. i denne retning dom af 28.4.2015, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 37, og af 17.9.2015, Confederazione Cooperative Italiane m.fl. mod Anicav m.fl., C-455/13 P, C-457/13 P og C-460/13 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2015:616, præmis 49).
- 57 Retten begik således en retlig fejl ved at fastslå, at Marquis Energy var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning. Følgelig skal den appellerede dom ophæves, uden at det er fornødent at prøve de øvrige appelanbringender.

Søgsmålet for Retten

- 58 I henhold til artikel 61, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, hvis den ophæver den af Retten truffene afgørelse, enten hjemvise den til Retten til afgørelse eller selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.
- 59 I det foreliggende tilfælde finder Domstolen, at den er i besiddelse af alle de nødvendige oplysninger for selv at kunne træffe afgørelse om, hvorvidt søgsmålet for Retten fra Marquis Energy skal antages til realitetsbehandling.
- 60 I det foreliggende tilfælde har Marquis Energy med henblik på at godtgøre, at selskabet var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning, henvist til dels den omstændighed, at selskabet var blevet identificeret i forordningen som en eksporterende producent og var omfattet af stikprøven af de eksporterende producenter, dels den omstændighed, at antidumpingtolden finder anvendelse på selskabets fremtidige eksport.
- 61 Som det fremgår af denne doms præmis 44-57, er sådanne elementer ikke tilstrækkelige til at godtgøre, at Marquis Energy var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF.
- 62 Det bemærkes, at det påhvilede Marquis Energy at godtgøre, at selskabet ikke kun var individuelt berørt, men også umiddelbart berørt af den omtvistede forordning, og eftersom disse to betingelser er kumulative (jf. i denne retning dom af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 76, og af 13.3.2018, Industrias Químicas del Vallés mod Kommissionen, C-244/16 P, EU:C:2018:177, præmis 93), skal den af Rådet fremsatte formalitetsindsigelse tiltrædes, og annullationssøgsmålet til prøvelse af den omtvistede forordning skal på dette punkt afvises.

Sagsomkostninger

- 63 Det bestemmes i procesreglementets artikel 184, stk. 2, at såfremt appellen ikke tages til følge, eller såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen, træffer den afgørelse om sagsomkostningerne.
- 64 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

- ⁶⁵ Da Rådet har nedlagt påstand om, at Marquis Energy tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og sidstnævnte har tabt sagen, bør det pålægges selskabet at betale sagsomkostningerne. Da Rådet i det hele blev frifundet i søgsmålet fra Marquis Energy ved Retten, bør det pålægges selskabet ud over at bære sine egne omkostninger at betale de omkostninger, der er afholdt af Rådet i sagen i første instans.
- ⁶⁶ Procesreglementets artikel 140, stk. 1, der ifølge artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, bestemmer, at medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, hver bærer deres egne omkostninger.
- ⁶⁷ Kommissionen bærer sine egne omkostninger både i sagen i første instans og i appelsagen.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Tredje Afdeling):

- 1) Dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 9. juni 2016, Marquis Energy mod Rådet (T-277/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:343), ophæves.**
- 2) Annullationssøgsmålet anlagt af Marquis Energy LLC afvises.**
- 3) Marquis Energy LLC bærer sine egne omkostninger og betaler de af Rådet for Den Europæiske Union afholdte omkostninger både i sagen i første instans og i appelsagen.**
- 4) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger både i sagen i første instans og i appelsagen.**

Underskrifter